

FLORIILE - BLAJINII - SOLOMONARII

Cea mai importantă sărbătoare ce vestește Paștele este Sărbătoarea Intrării lui Iisus în Ierusalim, cunoscută în popor sub denumirea de Florii, când poporul l-a întâmpinat cu ramuri înflorite de finic, salcie și palmier. Românii culeg pentru această sărbătoare crengi de salcie, cu muguri pe ele. Se spune că atunci când Fecioara Maria a vrut să treacă un râu, salcia s-a aplecat peste apă ca să poată trece. Atunci, Maica Domnului a binecuvântat salcia sortindu-i să fie dusă în fiecare an la biserică. Cu crengile de salcie sfințite, credincioșii ating copiii ca să crească mari și frumoși, apoi le pun la icoană, păstrându-le tot anul, pentru a le folosi ca leac împotriva relelor care ar putea lovi casa și pe cei ai casei. Ramurile de salcie simbolizează biruința asupra morții, fiind o sărbătoare care marchează reînvierea naturii.

Biserica vede în această sărbătoare înaintarea lui Hristos spre jertfa de pe cruce. În seara acestei duminici încep deniile din săptămâna Sfintelor Paști. La intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim, creștinii interpretau un pasaj din „Cartea lui Zaharia” ca pe o profeție (Zaharia 9:9-10):

9. Saltă de veselie,
fiica Sionului/ Strigă
de bucurie, fiica
Ierusalimului!
Împăratul tău vine la
tine; El este
neprihănit și biruitor,
smerit și călare pe
un măgar, pe un
mânz, pe mânzul
unei măgărițe.

10. Voi nimici carăle

de război și caii din
Ierusalim și arcurile
Iată că de război vor fi
nemicite. El va vesti
neamurilor pacea, și
va stăpâni de la o
mare la cealaltă, și
de la râu până la
marginile
pământului.

De Florii, pe vremuri, se practica câteva obiceiuri: oamenii se împărtășeau în Duminica Floriilor pentru a nu le albi părul; fetele, pentru a-și visa ursitul, puneau seara busuioc sub pernă; mătșorii de salcie se puneau și în apa în care erau spălați copii mici, ca să-i ferească de boli; se coceau atâtea pâini de făină de grâu câți membrii erau în familie, mărimea acestor pâini fiind diferită în funcție de vârstă. Aceste pâini se împleteau din aluat și pe deasupra erau ornate cu cununi sau cruci din același aluat.

Ramurile de salcie erau utilizate și de apicultorii care înconjurau cu ele stupii, în timp ce țărani îngropau mătșorii în brazdă, pentru a asigura o recoltă bogată.

În credințele românilor, Blajinii sunt un popor misterios care trăiește într-o altă lume, locuiesc „la marginea mării”. Ei nu locuiesc în case, ci la umbra pomilor, sunt blonzi, umblă goi și se hrănesc cu fructe. Rădăcina lor ancestrală ar fi primul om, Adam, prin fiul acestuia Set. Sărbătorii i se mai spune și Paștele Morților întrucât, pe durata sa, sunt sărbătoriți strămoșii familiilor. Sărbătoarea Blajinilor se regăsește la o distanță de 7 zile de la Paște. Atunci, se depun ofrande pe morminte, se împart pomeni. Cei care beau vin roșu trebuie să verse câte o picătură și în cinstea străbunilor.

În folclor, blajinii mai sunt cunoscuți și sub numele de „Rohmani” sau „Rocmani”, fiind pomeniți și de către Homer sub numele de „ramni”, „racmani”.

În Bucovina se spune că: „Blajinii sunt jumătatea de sus om, iar jumătatea de jos pește și trăiesc într-un pârau; femeile și fetele lor cântă foarte frumos încât răsună văile de cântecele lor melodioase.”

Potrivit legendei, se spune că blajinii stăpânesc forțele văzduhului dar că, din cauza răutății și invidiei oamenilor, legăturile directe au fost rupte. Se credea că singurii care mai fac legătura dintre oameni și blajini, și mai transmit oamenilor câte ceva din tainele acestui neam dispărut, sunt solomonarii. Aceste nume provin de la regele Solomon, lăudat pentru înțelepciunea lui, cât și pentru puterile sale de magician.

În tradiția românească acest nume a fost preluat pentru a descrie niște personaje misterioase, cu puteri nebănuite, inițiați care pot controla vremea, pot porni furtunile lovind într-o toacă de lemn; pot da drumul ploii și grindinei, le pot opri; pot face să înghețe apele în timpul verii.

Solomonarii ar trăi în preajma munților, în zone pustii, aproape de iezere și de peșterile adânci. Se spune despre ei că sunt foarte înalți („uriași”), cu părul lung, îmbrăcați în haine zdrențuite și foarte groase, par a fi niște pustnici. Au întotdeauna, la ei o traistă în care își duc uneltele magice care sunt o toporișcă din fier, un frâu din coajă de mesteacăn și o carte de vrăji.

Când vremurile devin grele, solomonarii coboară din înaltul munților și străbat satele, cerșind de mâncare, încercând astfel bunătatea oamenilor.

Pomana primită o aruncă în ape curgătoare, ca să ajungă în țara Blajinilor. Dacă nu primesc pomană se folosesc de vrăji pentru a chema grindina și ploi interminabile peste sate.

*De ziua numelui, redacția revistei
„Independența Română”,
urează tuturor celor
care poartă nume de flori
„La mulți ani!”*

RODICA SUBȚIRELU

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*